

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 17. 3. 2020 o dovolání obviněného J. P. nar. , trvale bytem , proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2019 sp. zn. 9 To 200/2019, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 4 T 201/2015, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného J. P. odmítá.

Odůvodnění:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 9. 2016 sp. zn. 4 T 201/2015 byl obviněný J. P. uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku (tj. zákona č. 40/2009 Sb., účinného od 1. 1. 2010 /dále jen „tr. zákoník“) za jednání spočívající v tom, že „dne 18. 12. 2014 kolem 19:50 hod., jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda v ulici ve směru od ulice k ulici v blízkosti VO č. se dostatečně nevěnoval řízení vozidla, nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci, když jeho pozornost byla odpoutána chováním manžela poškozené P. S. který stál na protější straně vozovky a značně gestikuloval a hlasitě volal na P. S. která přecházela vozovku mimo vyznačený přechod a ne kolmo k místu, kam měla namířeno, a v důsledku toho narazil, prakticky při pravém kraji vozovky ve směru své jízdy, do chodkyně P. S. přecházející komunikaci ulice z pohledu řidiče z levé strany, a nárazem jí způsobil , to je poranění, jež ji omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 12 - 18 týdnů, jednání se dopustil proto, že porušil ustanovení § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

Za to byl obviněný podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvanácti měsíců. Poškozenou VZP ČR, Regionální pobočka Praha, pobočka pro Hl. m. Prahu a Středočeský kraj, se sídlem Na Perštýně 6, 110 00 Praha 1, soud výrokem podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O odvolání obviněného proti shora citovanému rozsudku rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 1. 2017 sp. zn. 6 To 521/2016, tak, že je podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

Následné dovolání obviněného směřující proti rozhodnutí soudu druhého stupně Nejvyšší soud usnesením ze dne 28. 6. 2017 sp. zn. 4 Tdo 664/2017 odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., jako podané z jiného důvodu, než jsou uvedeny v zákoně. Dospěl totiž k závěru, že námitky dovolatele neodpovídaly obsahovému vymezení jím uplatněných důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř.

Na to reagoval obviněný J. P. podáním ústavní stížnosti, z jejíhož podnětu Ústavní soud nálezem ze dne 12. 6. 2018 sp. zn. I. ÚS 3765/17 všechna výše zmíněná rozhodnutí obecných soudů zrušil s tím, že jimi bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu podle § 36 Listiny základních práv a svobod. V odůvodnění nálezu Ústavní soud konstatoval, že ačkoli se soudy (zejména pak soud prvního stupně) zabývaly skutkovým dějem velmi podrobně, nevypořádaly se s poměrně zásadní námitkou obviněného stran podmínek viditelnosti, které panovaly na místě v době střetu s poškozenou. Soudům vytkl, že v tomto směru „bez dalšího“ převzaly závěry ze znaleckých posudků. V jednom z nich znalec Ing. Oto Kuhn pouze uvedl, že vyloženě rušivé optické vlivy osvětlení místa nehody se v daném okamžiku pravděpodobně kromě možných protijedoucích vozidel nevyskytovaly. Předmětné konstatování však podle názoru Ústavního soudu ostře kontrastovalo s fotografiemi z místa nehody, které pořídili přivolaní příslušníci Policie ČR a které tvořily součást procesního spisu. Prostým pohledem na ně Ústavní soud dovodil, že viditelnost obviněného byla v době nehody podstatným způsobem snížena, když ze snímků jsou patrné výrazné odlesky světel protijedoucích vozidel i veřejného osvětlení na povrchu vozovky. Reakční doba obviněného přitom byla ve zmíněném znaleckém posudku vypočtena na základě úvahy o dosvitu potkávacích světel, ovšem bez přihlédnutí ke zmíněným horším výhledovým podmínkám pro řidiče v době střetu. Znalec Ing. Pavel Tůma pak po výtce Ústavního soudu dokonce tmou, funkčním veřejným osvětlením, mokrou vozovku, lehký déšť a teplotu nad bodem mrazu ve svém posudku pouze konstatoval, ovšem při výpočtu průměrné reakční doby řidiče již vycházel z ideálních podmínek. V návaznosti na výše uvedené výhrady Ústavní soud poukázal na svou ustálenou rozhodovací praxi týkající se tzv. principu omezené důvěry v dopravě, jehož podstatou je, že se řidič při provozu na pozemních komunikacích může spoléhat na to, že ostatní účastníci silničního provozu budou dodržovat jeho pravidla, pokud z konkrétních okolností nevyplývá opak. S přihlédnutím k uvedené zásadě se neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že řidič musí vždy předpokládat porušení pravidel silničního provozu jinými účastníky. Zanedbání potřebné míry opatrnosti ze strany řidiče jako nezbytný předpoklad nedbalostního zavinění nelze vyvozovat pouze z faktu, že došlo ke škodlivému následku. Z tohoto pohledu bylo podle názoru Ústavního soudu nutno nahlížet i na skutkové zjištění, podle něž manžel poškozené svým chováním upoutal pozornost obviněného. Úvahu obecných soudů, že se jím obviněný neměl nechat rozptýlit a nadále se koncentrovat na dění na vozovce před ním, označil za nerealistickou. Jeho počínání měl naopak za přirozenou reakci na méně obvyklou situaci, která navíc trvala jen krátký časový okamžik. V každém případě provedené dokazování nepředstavovalo podle mínění Ústavního soudu dostatečný podklad pro rozhodnutí o vině obviněného. Náležitě nebyla zodpovězena otázka viditelnosti v době dopravní nehody ani otázka jeho objektivních a subjektivních možností a schopností střetu s poškozenou zabránit. Nebyly zohledněny specifické poměry na místě nehody. Soudy také dostatečně neodůvodnily, proč nevyhověly zejména návrhu obhajoby na vypracování revizního znaleckého posudku z oboru dopravy. Zmíněné vady měly být v dalším řízení odstraněny.

Obvodní soud pro Prahu 2 poté v hlavním líčení ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 3. 6. 2019 č. j. 4 T 201/2015-597, jímž obviněného na témže skutkovém základě jako ve svém

předchozím rozhodnutí ve věci (viz shora) znovu uznal vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku a podle téhož ustanovení ho odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvanácti měsíců. Poškozenou VZP ČR, Regionální pobočku Praha, pobočku pro Hl. m. Prahu a Středočeský kraj, se sídlem Na Perštýně 6, 110 00 Praha 1, pak s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázal výrokem podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních.

K odvolání obviněného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 8. 2019 sp. zn. 9 To 200/2019 podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. rozsudek soudu prvního stupně zrušil ve výroku o trestu a za podmínek § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. nově rozhodl, že podle § 46 odst. 1 tr. zákoníku se od potrestání obviněného upouští.

I toto rozhodnutí odvolacího soudu napadl obviněný J. P. *dovoláním* s odkazem na důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V jeho odůvodnění akcentoval závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2018 sp. zn. I. ÚS 3765/17, které po jeho výtce soudy obou stupňů adekvátně nezohlednily. V podstatě znovu zopakoval stěžejní námitky proti skutkovým zjištěním, když především zdůraznil, že znalec slyšený u hlavního líčení nebyl schopen odpovědět na klíčovou otázku, z jaké vzdálenosti byla poškozená ve vozovce viditelná. Sám pak znovu zdůraznil, že poškozenou nejprve vůbec neviděl, pak se zcela přirozeně ohlédl po jejím mocně gestikulujícím manželovi na chodníku, kdy potřeboval vyhodnotit, zda tato osoba nepředstavuje potencionální ohrožení provozu na pozemní komunikaci, a poté již bylo na zpomalení vozidla příliš pozdě. Dovolatel trvá na tom, že jel rychlostí přiměřenou situaci a provoz na pozemní komunikaci sledoval dostatečně. Při obecně zhoršené viditelnosti i špatné viditelnosti poškozené ve vozovce však tuto nemohl spatřit s dostatečným předstihem a střetu objektivně nemohl zabránit. Tato jeho obhajoba nebyla vyvrácena ani dodatečným znaleckým zkoumáním dopravní situace. Při jízdě se choval ohleduplně a ukázněně, řídil se pravidly silničního provozu a plně se věnoval řízení. Žádnou zákonnou povinnost řidiče tedy neporušil, a tudíž nemohl vzniklý následek způsobit ani z nedbalosti. Byla to naopak poškozená, která si při přecházení vozovky nepočítala v souladu s pravidly silničního provozu, což ostatně vyjádřil odvolací soud konstatováním, že její podíl na dopravní nehodě je sedmdesátiprocentní. Dovolatel tento posun ve skutkových závěrech do jisté míry vítá, byť je nadále přesvědčen, že na dopravní nehodě nenese vinu vůbec a i závěr o jeho částečném zavinění střetu byl učiněn v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Zároveň se ovšem pozastavuje nad tím, proč v situaci, kdy u něho městský soud nedovodil ani třetinovou vinu na srážce se svědkyní, vůči němu byla uplatněna trestněprávní represe, namísto odpovědnosti podle jiného právního předpisu v duchu principu *ultima ratio*. Z výše rekapitulovaných důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2019 sp. zn. 9 To 200/2019 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3. 6. 2019 sp. zn. 4 T 201/2015 a podle ustanovení § 265m odst. 1 tr. ř. ho zprostil obžaloby.

Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství ve svém *vyjádření k dovolání* obviněného (§ 265h odst. 2 tr. ř.) úvodem podotkl, že ten v něm převážně zopakoval námitky vůči skutkovým zjištěním a nadále prosazuje vlastní verzi nehodového děje, kdy poškozenou nejprve nemohl vidět, pak jeho pozornost připoutal manžel poškozené na chodníku a posléze už bylo na zpomalení vozidla pozdě. Tuto variantu však znalec při výslechu u hlavního líčení v podstatě vyloučil, když uvedl, že situace na místě nebyla natolik

extrémní, aby obviněný nemohl poškozenou vidět na dvacet metrů. Sám obviněný pak sám připustil, že má na nehodě určitý podíl. Nesouhlasil pouze s tím, že by „vina byla jen na něm“. Zároveň tvrdil, že viditelnost vozovky byla velmi dobrá, ale viditelnost chodkyně na ní velmi špatná. Takovou argumentaci považuje státní zástupce za poněkud rozpornou. Především ale zdůraznil, že pokud má jet řidič rychlostí odpovídající jeho rozhledu v noci ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, oním rozhledem se zde míní takový výhled na vozovku, aby včas upozoroval na ní se pohybující objekty. Tomu musí přizpůsobit i svou pozornost. Pokud jde o rychlost, dovolatel své povinnosti dostal, když jel velmi pomalu. Co se týče pozornosti při řízení vozidla, bylo tomu zjevně naopak. Státní zástupce připustil, že určité odvrácení pozornosti řidiče od koridoru jízdní dráhy nelze ani vyloučit ani zakázat. Řidiči totiž běžně přenášejí svůj zrak na palubní přístroje a ovladače i na okolí vozidla vzadu i po bocích. Nesmějí tak ovšem činit tehdy, kdy bezpečné ovládání vozidla vyžaduje, aby sledovali právě jízdní dráhu například při projíždění úseku s možným výskytem chodců. Gestikulace manželka poškozené však legitimním důvodem pro odvrácení pozornosti obviněného od sledování vozovky být nemohla. Státní zástupce daný závěr dovodil z rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 7 Tdo 978/2019, v němž byl řešen případ řidičky, u níž soudy dovodily trestní odpovědnost za situace, kdy byla vytržena z pozornosti silně opilými spolucestujícími, k nimž otočila hlavu a v důsledku toho sjela z cesty do příkopu. Ani takový silný podnět k nepozornosti ji tedy z trestného činu nevyvinil. Obecně má za to, že pokud by byla připuštěna možnost, že za dopravní nehodu neodpovídá řidič, jehož pozornost byla upoutána jinou pozoruhodnou událostí v okolí vozidla, otevřelo by se tím široké pole pro beztrestnost všech, kdo havarovali, protože sledovali například práci strojů na silnici či následky jiné dopravní nehody a podobné události. I v takových chvílích musí řidič v první řadě ovládat vůz a nesmí ze směru jízdy odvracet zrak na takovou dobu, která může zabránit včasnému upozorování chodce. Jinými slovy, pokud svědek S. gestikuloval na chodníku, dovolatele to spíše mělo vést ke zvýšení pozornosti právě na jízdní dráhu a nikoli na něho. Z hlediska dovolacího přezkumu však pokládá státní zástupce za nejpodstatnější, že obviněný svůj mimořádný opravný prostředek založil z valné části na námitkách procesní a nikoli hmotněprávní povahy, neboť zjevně nesouhlasí s klíčovým skutkovým zjištěním, že řízení vozidla nevěnoval dostatečnou pozornost. Skutkové námitky však žádnému dovolacímu důvodu neodpovídají. Totéž platí i pro námitku, že soudy porušily zásadu in dubio pro reo při řešení otázky, z jaké vzdálenosti bylo možno poškozenou upozorovat. Uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. tak respektuje pouze argumentace, jíž se dovolatel s ohledem na zjištěné 70% spoluzavinění poškozené domáhal aplikace § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Pro tu však podle státního zástupce nebyl dán žádný důvod, neboť společenská škodlivost činu dovolatele nebyla zase natolik výjimečně nízká, aby vylučovala uplatnění trestní odpovědnosti. Šlo o běžnou dopravní nehodu, byť s významným spoluzaviněním poškozené. Daná okolnost má ovšem vliv toliko na úvahu, zda pachatel svým jednáním porušil důležitou povinnost jakožto znak kvalifikované skutkové podstaty příslušného trestného činu. Skutek dovolatele byl právně posouzen pouze podle skutkové podstaty základní, přičemž z dostupné judikatury nelze dovodit, že by spoluzavinění poškozeného snižovalo škodlivost činu dokonce pod hranici předpokládanou zákonodárcem u soudně trestného činu. Ve zmíněné části tedy dovolání nemá opodstatnění. S ohledem na výše rekapitulované důvody proto státní zástupce navrhl, aby je Nejvyšší soud odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., jako zjevně neopodstatněné. Zároveň vyjádřil souhlas s tím, aby o dovolání bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání i v případě předpokládaném v ustanovení § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Obviněný J. P. je podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroků rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýkají. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájkyne (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v § 265f odst. 1 tr. ř. Jeho přípustnost je dána podle ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř. per analogiam, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí soudu druhého stupně ve věci samé, jímž byl k odvolání obviněného zrušen výrok o trestu z rozsudku soudu prvního stupně a bylo rozhodnuto o upuštění od jeho potrestání.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit, zda konkrétní námitky, o které je obviněný opírá, lze podřadit pod dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., na který odkázal. Toto zjištění má zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, odst. 3 tr. ř.).

Již ve svém předcházejícím rozhodnutí ve věci Nejvyšší soud zdůraznil, že důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. slouží k nápravě vad rozhodnutí spočívajících v nesprávném právním posouzení skutku nebo v tzv. jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V jeho mezích lze tedy namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Předmětný dovolací důvod naopak neslouží k přezkumu správnosti a úplnosti skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, resp. k prověření úplnosti provedeního dokazování a správnosti hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř., neboť tato činnost soudu spočívá v aplikaci procesních a nikoliv hmotněprávních norem. Dovolací soud je tudíž vázán skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, eventuálně soudu odvolacího, a ta jsou pro něj východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného práva. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Z výše uvedeného je zřejmé, že uplatněnému dovolacímu důvodu neodpovídá ta část argumentace obviněného, v jejímž rámci se znovu domáhal odlišného hodnocení důkazů ve svůj prospěch (nyní zejména závěrů revizního znaleckého posudku vypracovaného Dopravní fakultou Jana Pernera při Univerzitě Pardubice a vyjádření znalce Ing. Zdeňka Mrázka u hlavního líčení) a nadále prosazoval vlastní verzi skutkového děje, podle níž byla poškozená ve vozovce do poslední chvíle neviditelná a svým neuváženým přecházením mu v podstatě vytvořila náhlou překážku v jízdě, na níž ani při zachování potřebné míry opatrnosti objektivně nemohl v dané specifické dopravní situaci včas zareagovat tak, aby střet s ní odvrátil. Potud tedy obviněný uplatnil námitky procesního, a nikoli hmotněprávního charakteru, jež současně nelze podřadit ani pod žádný jiný ze zákonných dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř. Jen pro úplnost je vhodné k nim poznamenat, že soudy se tentokrát otázkou jeho výhledových poměrů v čase a místě nehody zabývaly dostatečně, přičemž logickým a přesvědčivým způsobem vysvětlily, proč této jeho konstantní obhajobě ani po doplněném dokazování v duchu požadavků Ústavního soudu nepřisvědčily (k tomu viz podrobné odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně na str. 8 až 13 a rozsudku odvolacího soudu na str. 4 dole až 8). Ani Nejvyšší soud nepovažuje za logické, aby měl obviněný podle svého

vyjádření dostatečně dobrý rozhled na to, aby zpozoroval a následně analyzoval údajně nestandardní jednání manžela poškozené, stojícího na chodníku přes protisměrný jízdní pruh, zatímco poškozenou, která se v té době již jako přecházející chodec konstantní rychlostí pohybovala ve vozovce směrem zleva do jeho jízdního koridoru, naopak zpozorovat nemohl. Jako účelovou tudíž vnímá i navazující konstrukci jeho obhajoby, podle níž se zcela přirozeně a především jen na minimální okamžik ohlédl po gestikulujícím svědku S [REDACTED] a když upřel zrak zpět na vozovku před sebou, ocitla se do té doby „neviditelná“ poškozená znenadání natolik blízko před jeho vozidlem, že už se jí nemohl vyhnout ani před ní dobrzdit. Jinak řečeno, právní závěr, že řidičské selhání obviněného spočívající zejména v porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu bylo dostatečně významnou příčinou dopravní nehody a vzniku škodlivého následku v podobě úrazu P [REDACTED] S [REDACTED] jak má na mysli § 147 odst. 1 tr. zákoníku, pokládá Nejvyšší soud nyní již za dostatečně důkazně podložený, tak jak měl ve svém kasačním rozhodnutí na mysli Ústavní soud.

Jediná hmotněprávní námitka, že závěr o sedmdesátiprocentním zavinění nehody na straně poškozené měl Městský soud v Praze zároveň přimět k aplikaci zásady subsidiarity trestní represe na daný případ a tím i k vynesení zprošťujícího verdiktu, pak postrádala dovolatelem přisuzované opodstatnění.

Obecně platí, že se úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, uplatní pouze za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (viz stanovisko trestní kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013 sp. zn. Tpjn 301/2012). K takovému závěru ale v předložené trestní věci dospět nelze. Okolnosti posuzované dopravní nehody nebyly v daném případě natolik atypické, aby nedbalostní jednání obviněného vyčleňovaly z běžného rámce obdobných trestných činů, a to ani přes zjištěné významné spoluzavinění poškozené, které odvolací soud až nepřiměřeně výrazně zohlednil při úvaze o trestu. Podle Nejvyššího soudu totiž nebyly splněny veškeré zákonné podmínky pro aplikaci ustanovení § 46 odst. 1 tr. zákoníku. Obviněný si zjevně primárně nepřipouští, že se dopustil přečinu, takže uvažovat současně o tom, že by jeho spáchání litoval, se jeví bezpředmětné. To ale jsou bazální podmínky pro aplikaci § 46 odst. 1 tr. zákoníku. Protože dovolání proti rozhodnutí soudu druhého stupně ale podal pouze obviněný, nepřichází zjednání nápravy v uvedeném směru v úvahu.

Zároveň je vhodné k posuzované problematice ultima ratio připomenout např. usnesení Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 7 Tdo 692/2017, v němž dovolací senát neshledal podmínky pro uplatnění této zásady ani v případě řidičky osobního motorového vozidla, která za tmy, při rozsvícených tlumených potkávacích světlech svého vozidla, přehlédla a pozdě zareagovala na silně podnapilého chodce, který uprostřed jejího jízdního pruhu vedl mimo chodník neosvětlené jízdní kolo opatřené pouze odrazkami se sníženou funkcí, a přestože zahájila brzdění, narazila do zadní části jízdního kola, v důsledku čehož chodec upadl na zem a utrpěl zranění ve formě zlomeniny vnitřního kotníku levé nohy a zhmoždění hlavy.

Závěrem lze tedy shrnout, že obviněný J [REDACTED] P [REDACTED] odůvodnil své dovolání jednak námitkami, které nebylo možno podřadit pod žádný z dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř., a dále námitkou, která z hlediska deklarovaného důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neměla žádné opodstatnění. Nejvyšší soud proto podané dovolání podle § 265i odst. 1

písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné, přičemž tak učinil za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 17. 3. 2020

JUDr. František Hrabec v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Jordánová